

Tác phẩm tốt nghiệp – Lê Thị Trang

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO
***

Lê Thị Trang

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn: Ngô Văn Giá

HÀ NỘI – 2012

MỤC LỤC

LỜI CẢM ƠN	3
VĂN CHƯƠNG TRÊN CHUYẾN HÀNH TRÌNH KHÔNG MỆT MỎI.....	5
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP	7
1. NGÀY LẠ NHẤT ĐỜI.....	7
2. DUYÊN LỆCH	13
3. ỚT ĐỎ	20
NHẬN XÉT CỦA GIẢNG VIÊN	29

LỜI CẢM ƠN

Kính thưa quý thầy giáo, cô giáo!

Thưa tất cả các bạn!

Hôm nay, trong tiếng ve ngân râm ran, giữa màu hoa phượng rực đỏ như nhói, xen lẫn màu tím chum chím của những khóm bằng lăng... Tất cả báo hiệu một mùa thi nữa lại về. Em đã từng đi qua biết bao mùa thi, chứng kiến biết bao cuộc chia tay thời áo trắng, nhưng chưa bao giờ, những cảm xúc trong em lại lạ lẫm như bây giờ. Trong em, đang có cả buồn, vui, lo lắng và hạnh phúc.

Khoảng thời gian 4 năm chưa phải là dài với một đời người nhưng không phải là quá ngắn. Những khoảnh khắc trôi qua trong cuộc đời chúng ta không bao giờ quay trở lại, nhưng nó sẽ thật ý nghĩa với những ai biết trân trọng và sống hết mình. Ai cũng để thương để nhớ về một thời... Kí ức ấy, khoảng trời kỉ niệm ấy với em là 4 năm được sống, học tập và trưởng thành dưới mái nhà chung của Khoa Viết văn – Báo chí, Đại học Văn hóa Hà Nội.

Mới ngày nào đó, em còn vui trong niềm vui của bố mẹ và bạn bè vì nhận được tờ giấy báo trúng tuyển đại học. Niềm vui ấy vẫn còn miên man đâu đây khi nghĩ về cái ôm thật ấm áp của mẹ và cái bắt tay thật chặt của bố lúc tiễn em lên đường nhập học. Trải qua cuộc hành trình dài hơn 400 km, Hà Nội chào đón em bằng chạt chội những nhà, những xe, những người... Và rồi, có một nơi đã mở cánh cửa thật rộng, đón em vào, đó là Khoa Viết văn. Và rồi, có những con người từ xa lạ đã trở nên rất đỗi thân quen ngay từ những ngày đầu, xua đi cái mặc cảm của cô bé nhà quê nhếch nhác trong em, ấy là thầy giáo, cô giáo và các bạn sinh viên nơi đây.

Em từng đi qua nhiều nơi, sống dưới nhiều mái trường, gặp gỡ bao thầy cô và bè bạn, nhưng không ở đâu ngoài mái trường này cho em cảm giác ấm áp và yên bình đến thế. Dưới mái nhà có kiến trúc độc đáo, bốn mùa nép mình trong sự tĩnh lặng này, em đã cùng với bạn bè của mình học tập và trưởng thành hơn.

Cầm trên tay chùm truyện ngắn đầu tay của mình, em giống như người nông dân cầm trên tay chùm quả đầu mùa, một thứ quả chưa hẳn đã ngọt ngào, mát dịu nhưng nó là tinh chất của bàn tay và sự nỗ lực chân thành.

Có được những hành trang để ngày mai mang theo trên đường đời, em biết đó là sự chắt chiu của quý thầy, quý cô giành cho chúng em bằng lòng nhiệt huyết với nghề và đam mê với văn chương. Em xin tỏ lòng biết ơn sâu sắc và chân thành đến quý thầy, quý cô, các nhà văn, nhà thơ, các nhà nghiên cứu trong suốt 4 năm đã tận tâm dạy dỗ chúng em. Đó không chỉ là vốn tri thức quý báu, mà còn là những bài học làm người nuôi tâm hồn em lớn, để em thấy mình lớn khôn hơn sau mỗi lần vấp ngã, thấy mình trưởng thành hơn sau mỗi lần tự đứng lên, và để em biết, cuộc sống luôn cho chúng ta nhiều hơn một cơ hội.

Em xin gửi lời cảm ơn chân thành đến Nhà văn Khuất Quang Thụy, người đã mang lại những giờ học thú vị từ những trải nghiệm trong đời sống và đời viết, cũng là người đồng hành cùng em từ những ngày tác phẩm tốt nghiệp của mình còn là bản thảo. Người đã có những đóng góp quý báu cho hình hài tác phẩm của em.

Đặc biệt, xin kính tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến thầy giáo của chúng em - Nhà văn Ngô Văn Giá. Người đã làm cầu nối cho em và các bạn bè của em bước vào thế giới của văn chương trong điều kiện tốt nhất. Người thầy ấy, lúc đắm thắm trong những câu chuyện đời thường, nhưng lại đầy nghiêm khắc trong câu chuyện về nghề viết. Người thầy ấy luôn khiến em cảm thấy mình thật bé nhỏ và kém cỏi, để tự nhắc nhở mình cần phải không ngừng học hỏi và cần mẫn hơn trong hoạt động sáng tạo. Lời thầy in sâu vào tâm trí của em, rằng: *“Các em hãy biến cuộc đời mình thành những chuyến hành trình không mệt mỏi”*.

Em cảm ơn vì những gì thầy cô đã đánh thức trong em. Em muốn thế hệ chúng em có thể thực hiện những gì chúng em khao khát. Có thể bốc đồng, có thể nông nổi, có thể quá mãnh liệt nhưng sẽ không hối tiếc vì mình đã cho nhiều hơn nhận...

Kính chúc quý thầy cô dồi dào sức khỏe, say mê với giảng dạy và sáng tạo. Chúc các bạn của tôi sẽ mạnh mẽ và vươn xa hơn trên con đường văn chương đầy sóng gió!

Xin chân thành cảm ơn!

Hà Nội, ngày 02 tháng 6 năm 2012

Sinh viên

Lê Thị Trang

VĂN CHƯƠNG TRÊN CHUYẾN HÀNH TRÌNH KHÔNG MỆT MỎI

Nếu ai đó gọi văn chương là nghề thì với em, văn chương là một thói quen, một sở thích và là niềm hứng thú bất tận. Em chưa bao giờ nghĩ mình có thể kiếm sống bằng việc viết văn. Nhưng từ văn chương, tâm hồn em đã thức dậy, lớn lên và ở trong những trang văn, em tìm thấy sự nhỏ bé, yếu ớt của chính tâm hồn mình.

Từ nhỏ, em đã ôm ấp giấc mơ được đứng lớp làm cô giáo dạy văn để truyền thụ đến lớp lớp học trò niềm đam mê về văn chương. Nhưng ước mơ ấy không thành khi những ngày chuẩn bị bước vào kỳ thi đại học, em phải đối diện với những thách thức khó khăn của cuộc sống. Lúc ấy, giảng đường đại học là nơi nào đó rất đổi xa vời. Sau những ngày tháng sống nhọc nhằn trong những sóng gió đầu đời, em đã giải bày tâm trạng của mình bằng việc viết. Những gì em viết lúc ấy là để tự chia sẻ với mình, tự an ủi mình, em không có ý định biến nó thành cái gọi là văn chương. Sau đó, một người bạn của em vô tình đọc được những dòng xúc cảm ấy, đó là người đầu tiên động viên em tập tành viết lách. Tác phẩm đầu tay được in trên tạp chí văn nghệ ở địa phương đã khiến em vui mừng không tả xiết. Niềm vui ấy đã hóa giải những trăn trở trong lòng em. Em tìm đến văn chương hồn nhiên như vậy.

Cho đến khi em nhận được sự quan tâm của một học viên Khóa 5, đó là người đã hướng em về với công việc chữ nghĩa. Em từng nghĩ: Chỉ có trường đào tạo nên nhà báo, chứ không thể có trường đào tạo nên nhà văn bằng chương trình đại học chính quy như vậy. Vậy mà vẫn có một nơi là bộ phận của bao nhiêu nhà văn, nhà thơ nổi tiếng. Sống và học tập dưới mái trường này, em rất đổi kiêu hãnh và tự hào.

Bằng sự cố gắng học tập nghiêm túc, em cảm thấy mình trưởng thành hơn so với mình của 4 năm về trước, nhưng còn kém cỏi rất nhiều so với các anh chị, bạn bè cùng khóa. Tự cảm thấy xấu hổ, lắm khi định rời bỏ nơi này như một sự trốn chạy. Nhưng hóa ra, chẳng có nơi nào bao dung em hơn ngôi trường này, chẳng có thứ gì có sức hút lớn lao với em hơn là văn chương. Em đã ràng buộc mình vào văn chương để mong có lúc, văn chương ôm ấp những nhọc nhằn, tủi hổ của mình như hai người bạn thật sự. Và trong lòng không thôi mơ ước về một ngày, mình có thể tự tin xưng tên tác phẩm của mình với bạn bè.

Em viết văn bằng cảm xúc thật sự chân thành của mình, không cố ý gán ghép văn của mình vào bất cứ một hình thức nghệ thuật nào. Cứ nghĩ: Hãy cứ viết thật nhiều, trải lòng thật rộng để tìm được sự đồng cảm từ ai đó, như thế đã thành văn. Đó là thú văn chương của riêng em. Tự viết những gì để mai sau khi đọc lại, mình không nghĩ rằng mình đã mượn cảm xúc của một kẻ lạ nào đó, như thế đã tự thích thú lắm rồi. Có lẽ, khó có thể đưa ra một quan niệm thật rõ ràng về văn chương. Với em, Văn chương, trước hết phải là thú thuộc về xúc cảm của mình, thật chân thành và sâu sắc, viết ra trước hết là để thể hiện những trải

nghiệm của mình trước đời sống, sau đó là tìm kiếm sự đồng cảm của người đọc.

4 câu chuyện là những lát cắt về cuộc sống đô thị hiện đại, nơi mà con người vốn đã nhỏ bé trước vũ trụ nay lại trở nên yếu ớt và mong manh hơn. Có thể em luôn tô vẽ để mong muốn một cuộc sống nhiều niềm vui và hạnh phúc cho bất kì ai, đặc biệt là những người trẻ. Đó là những rung động của tâm hồn mới lớn, mong manh nhưng vô cùng trong sáng và đẹp đẽ trong **“Ngày lạ nhất đời”**. Nhưng em cũng không quên nhìn về phía ngược lại của sự tô vẽ đó, là hiện thực cuộc sống đòi hỏi nhiều hơn trí tưởng tượng bay bổng. Đó là cuộc gặp gỡ vô tình mà thành định mệnh giữa một chàng trai lịch lãm và cô tiểu thư giàu có mang nỗi mặc cảm vì bị bố dượng lạm dụng tình dục trong **“Ốt đở”**. Câu chuyện có vẻ hơi phi thực tế và hiếm gặp ngoài đời, nhưng trong xã hội luôn tồn tại những mối quan hệ phức tạp như vậy khi giá trị đồng tiền lên ngôi. Rồi những đổ vỡ trong cuộc sống hôn nhân và gia đình tạo thành những mảnh ghép lệch lạc của tình yêu trong **“Duyên lệch”**. Hay những băn khoăn, hồ nghi của người con gái trước khi kết hôn trong **“Lấy chồng”**... Những vấn đề về giá trị của đạo đức con người luôn ám ảnh trong em. Có thể những gì em chiêm nghiệm về cuộc sống chưa đủ đầy, nhưng thật sự đó là những day dứt và hoài nghi trong em suốt thời gian đắm mình vào cuộc sống đô thị hiện đại. Vẫn biết rằng những tác phẩm của em còn **“chưa sạch nước cặn”**, hay những ý niệm chứa đựng trong nó chưa bước ra khỏi giới hạn của sáng tạo văn nghệ, nhưng em không ngần ngại chia sẻ.

Không ít người cho rằng: Giới trẻ ngày nay sống “nhạt”, hờ hững với cuộc đời. Nhưng em tin, bằng những suy nghĩ và tìm kiếm của mình, ở một góc nào đó, cuộc sống của những người trẻ chúng em vẫn chứa đựng rất nhiều điều thú vị và sâu sắc. Và em thực sự muốn thay đổi suy nghĩ đó của nhiều người về những người trẻ ngày hôm nay.

Có thể ai đó đã nghĩ rằng: em thả hồn qua cửa sổ vì một chiếc lá ngoài sân trường chao nghiêng, một nửa hồn em rớt rơi trên màu tím biếc của những khóm bằng lăng đầu hạ, nhưng ở phía khác của tâm hồn, em đang sống có trách nhiệm với cuộc sống quanh mình, em biết đau với những nỗi đau *dù không phải của mình*.

Và em sẽ khởi hành trên chuyến hành trình không mệt mỏi!

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

1. NGÀY LẠ NHẤT ĐỜI

Truyện ngắn

- O! Lạ nhỉ? Hôm nay trời nổi giông bão hay sao mà con em mình mặc váy? Hic!! Mà... hic, mình thấy cái váy quen quen như là của mình vậy? Ôi!

- Không nhìn thấy gái xinh bao giờ à mà cứ dán cả bốn cái mắt thao láo vào người cô em gái này vậy? Vô duyên thế kia bao giờ lấy được chồng?

- Cái gì? Nó đang nói mình hay nói nó vậy?

Ngắt xiu tập một!

Cả lớp tiếng Anh ngoại khóa choáng váng khi thấy con bé Oanh “dám” xúng xính váy áo giày cao gót tới lớp. Mười mấy cái mồm đang “tám” ngừng buôn há hốc mồm kinh ngạc. Túi vỏ hạt dẻ trên tay Loan “hắt” rơi đánh phịch xuống nền nhà, không khí lặng ngắt như tất cả cùng nín thở.

- Ôi! Oanh đây sao?

Ngắt xiu tập hai!

Tiếng xe máy đồ xịch trước cổng, Oanh gọi bố thỏ thẻ:

- Bố ơi ra dắt xe cho con với!

- Hử? Sao lại dắt xe? Có bao giờ mày khiến bố dắt xe cho đâu? - Bố mẹ nhìn nhau giật mình chột dạ. - Hay nó bị làm sao?

Cuồng cuồng chạy ra, bố mẹ mở to bốn con mắt nhìn chăm chăm vào cô con gái rệu. Ôi! Con gái bố mẹ hôm nay dễ thương quá!

Ngắt xiu tập ba!

Tất cả mọi người từng gặp Oanh ngày hôm nay đưa ra một kết luận rằng “Tất cả phụ nữ trên thế giới này đều có thể mặc váy!”

* * *

Sau một ngày “làm con gái” mình kết luận rằng váy là một phạm trù rất cao siêu và đòi hỏi tính thẩm mỹ cao mà một đứa bị bà mẹ nặn nhảm như mình không thể tiếp thu được. Cứ nghĩ tới ánh mắt như nhìn sinh vật lạ mới được khai quật của mọi người mình muốn xỉu luôn quá. Mà mình thấy mặc váy vừa “trông trai” vừa phải giữ ý tứ, thảo nào tên Kun không thích con gái mặc váy là phải. Ờ hơ, không thích sao hay nhìn thế nhỉ??? Ừ nhỉ, rất hay nhìn nhé, nhìn nhiều hơn hẳn mọi khi. Mà mình mặc váy cũng dễ thương đấy chứ? Bố mình bảo thế mà.

***

Một mình với mớ suy nghĩ hỗn độn về sự thay đổi kì quái của cô bạn cùng trường, Kun vừa thích thú, vừa hiểu kì.

- Lạ quá, mình thắc mắc suốt cả ngày hôm nay mà chẳng có ai trả lời giùm là sao? Con gà bông đấy mặc váy trời ạ! Ôi! Gà chỉ thích đồ thể thao và Hiphop, cả đời không bao giờ dùng đồ điệu, ghét nhất loại con gái trau chuốt lẻo lết đây ư? Lạ quá lạ quá! Ước gì mình bỏ quên chiếc guốc nào trong bụng nhóc này để xem nhóc nghĩ gì nhỉ? À, hôm nay còn đổi được cho bà chị cả con xe Atila vàng rực cho “tông xuyệt tông” nữa chứ. Mình ồm thôi! Không biết ngày mai trời có giông bão bất thường gì không nữa. (Nằm phịch xuống giường vắt tay qua trán nhắm tịt mắt). Ba phút sau mở mắt thao láo nhìn trần nhà, nghĩ một ý nghĩ bí mật trong đầu .

- Nhưng công nhận là xinh thật, lạ ơi là lạ nữa chứ. Nhưng sao nhiều đứa nhìn thế nhỉ? - Lại nhắm tịt mắt và tiếp tục thắc mắc.

* * *

Mùa đông này thật bất thường, bầu trời không u ám, xám ngắt vì lạnh, cũng chẳng ai phải co ro trong đồng áo quần dày cộp mà hai hàm răng vẫn đánh nhau lập cập. Trời ấm áp, nắng vàng rực khắp mọi con đường, những ngọn gió hanh ừa qua tinh nghịch như đất trời vẫn trong mùa thu vậy. Chẳng biết có phải tại thời tiết không mà mùa đông này lòng người cũng thật lạ lùng. Một tuần liền người ta thấy một con nhóc lê la khắp các shop thời trang váy thu đông rinh về một đồng váy áo tung xòe cho mùa Noel và Tết dương lịch. Và người ta cũng

thấy một thằng nhóc ngày ngày ngo ngoàng qua con đường nhà cô nhóc mà mồm thì không ngừng lẩm bẩm “mình chẳng hiểu gì cả?”

Hình ảnh con bạn Oanh “dám” chua loét thay đổi đánh xoạch cũng từ từ làm bạn bạn “ngâm” dần chứ không còn quá sốc như trước. Đúng một tuần liền hội “tám” mất một chiến hữu cứng trong hội, tất cả những câu chuyện được hội đưa ra buồn đều trở nên nhạt nhẽo vì thiếu muối mà có một chủ đề nóng nhất về câu hỏi ‘tại sao?’ Không có ai dám đem ra buôn bán nên đồng dẫu hỏi to đùng vẫn mọc đầy trong đầu mỗi đứa. Nhìn con bạn thân dần sa vào con đường “yêu điệu thực nữ” tụi bạn thấy lo lắng hơn bao giờ hết. Trừ hội “tám” trên lớp thì không nói chứ đến Loan “hắc” mà không hỏi thì chắc nó phải ngâm nổi thắc mắc này tới già mất.

- Alo! Oanh “dám” à?
- Ủ, Loan à, Oanh đây.
- Hả??? Ngọt quá! Này, chỗ thân tình tôi hỏi thật. Bà có nhớ tất cả những gì xảy ra cách đây một tuần không? Ví dụ như bà vô tình ngã xe máy hay trượt chân ở đâu mà có sự và chạm? À... Ủ... vào đầu hay gần gần đầu không?
- Không, tôi chẳng nhớ gì cả.
- Hả??? Thật không? Bà không nhớ gì thật à?
- Thật mà.

Tiếng cúp máy đánh cụp ở đầu dây bên kia vang lên khô khốc khiến Oanh giật mình lẩm bẩm

- Con này hâm đơ hay sao vậy nhỉ?

Ngay lập tức mạng lưới điện thoại không dây và có dây của hội “tám” lần lượt đổ chuông. Nguồn tin sốt dẻo nhất sau một tuần ảm đạm đã được rỉ tai nhau một cách vô cùng nhanh chóng. Chỉ sau mười lăm phút tất cả đều há hốc mồm “à” lên một tiếng tỏ vẻ hiểu biết tường tận mọi chuyện.

Quá bất ngờ khi hôm nay Oanh vô tình đi học sớm mà đã thấy hội “tám” tề tựu đông đủ, mặt đứa nào cũng nghiêm trọng không tưởng tượng nổi. Vừa tung tăng bước nó đã bị lôi xềnh xệch vào một góc, tất cả hội vây xung quanh như chỉ chực đánh hội đồng con bạn.

- Ô ! có chuyện gì thế? - Oanh ngạc nhiên.

Bồng dung Loan “hắc” ôm chặt Oanh rồi từng đưa một “chăm sóc” con bé kĩ lưỡng. Trà nhẹ nhàng luồn vào trong áo Oanh chiếc cặp nhiệt độ, Lan Anh thì bóc quýt ấn vào mồm con bé một cách thô bạo, Giang thẳng tay cầm một nắm khăn ướt lau mặt cho nó. Oanh “dầm” mở to mắt rồi cười sặc sụa.

- Mấy con hâm này! Chúng mày ầm đầu hết cả lượt rồi hả?
- Ôi ! khổ thân con bé, nó lại đến lúc rồi đấy.

Không nói không rằng cả hội khênh bằng được con nhóc xuống phòng y tế nhờ y tá kiểm tra cho nó rồi cử người canh gác cẩn thận trước khi về lớp học.

Thằng nhóc Kun vừa đi vừa huýt sáo líu lo vào lớp, ngó ngang ngó dọc mãi vẫn không thấy cô nhóc thướt tha vào lớp.

- Lạ nhỉ? Từ ngày thay đổi xì tai mới tới giờ có hôm nào nhóc đi học muộn đâu nhỉ?

Ngồi nghe thầy giảng bài mà thằng bé cứ ngóc cái đầu ra phía cửa lớp. Vậy là nhóc không đi học rồi. Thế mà tới cuối giờ Kun lại thấy cô bé đi ra từ phòng y tế với khuôn mặt ủ rũ, nó giật mình chột dạ

- Oanh làm sao vậy nhỉ?

Về tới nhà, Kun gọi ngay cho Loan “hắc”.

- Này, bà ơi! Bà có biết Oanh ốm ra sao không? Hôm nay tôi thấy Oanh đi ra từ phòng y tế đấy?
- Sao ông quan tâm tới bạn tôi thế?
- Thì, bạn thân bà nhưng cũng là bạn tôi mà.
- Tôi thấy ông dạo này mờ ám quá, nhưng thôi, nể ông tôi cũng nói thật, Oanh ốm nặng lắm, sợ không chữa được.
- Ốm sao cơ? Oanh bị bệnh gì à? Bà nói rõ xem nào, làm tôi sốt ruột quá.
- Ở hay cái ông này, bệnh tế nhị có phải thích là nói được đâu. Tốt nhất là ông nên tới thăm nó đi kéo không kịp.
- Thật, thật không? Kun lấp bắp. Thế tối nay bà đi cùng tôi nhé! Tối một mình tôi ngại, lỡ có gì tế nhị...
- Được rồi, 7h ông qua đón tôi nhé!

Thằng nhóc Kun cúp máy mà toát cả mồ hôi, nó cứ thấp thỏm mong nhanh tối để xem Oanh làm sao. Chạy cấp tốc ra siêu thị gần nhà nó mang về cả một đồng hoa quả bánh kẹo, ngồi nhìn đồng hồ đợi tới giờ đi đón Loan “hắc”

mà nó cứ nóng hết cả ruột. Bị bệnh gì mà người ta có thể thay đổi được cả tính nết lẫn cách ăn mặc nhanh như vậy nhỉ? Hay là vấn đề gì về tâm lí, không khéo cô nhóc bị stress nặng quá cũng nên? Không phải, rõ ràng là học tập vẫn rất ổn mà. Hay là gia đình có trục trặc, bố mẹ bắt thay đổi? Nhưng rõ ràng Loan “hắc” bảo bị bệnh nặng cơ mà, nếu bệnh thì bố mẹ còn bắt ép gì nữa? Kun lại ngó cái đồng hồ “cái đồng hồ chết tiệt này, sao chạy chậm thế không biết?” Thằng nhóc lém lỉnh xoay chiếc kim đồng hồ chạy nhanh thêm một tiếng, “hắc” mà có hỏi mình bảo tại cái đồng hồ, thế là xong chuyện. Phóng vù tới nhà con bạn, Kun phấp phồng đợi. Lạ quá, con bạn không hề thối mốc xem tại sao nó lại tới sớm những một tiếng, leo lên xe hai đứa phóng tới nhà Oanh “dám” luôn. Trên đường đi Loan “hắc” đã rỉ tai Kun rằng, Oanh bị bệnh nặng lắm, nhưng chưa dám nói cho nó biết, tối nay cả hội “tám” cũng tề tựu đông đủ tới thăm nó, bây giờ đã vậy rồi thì phải cố gắng chăm sóc nó hết mức có thể, cho nó đỡ nghi ngờ về tình trạng sức khỏe. Kun giật mình, nguy hiểm vậy sao?

Tới nơi hai đứa đã thấy Oanh “dám” đang cười đùa cùng lũ bạn, vui vẻ và rạng rỡ. Vậy mà Kun cứ nhìn cô bé lo ngay ngáy, liệu lát nữa cô nhóc có xiu đi giống trong phim không nhỉ? Oanh nhìn lũ bạn từ đầu tới chân vì sự trùng hợp lạ lùng, cả bố mẹ nó cũng góp chuyện rôm rả làm Kun càng nghĩ, chắc ai cũng cố giành thời gian cho cô bé.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào Kun cũng tình nguyện chở cô bé đi học vì lí do tiện đường, rồi quan tâm từng li từng tí cứ như con bé sắp chết tới nơi vậy. Cuối tuần thằng nhóc còn chở cô bé đi đạp vịt ở công viên nữa. Thuyền ra tới giữa hồ rồi con bé hồn nhiên vừa mút tay sau khi ăn xong que kem vừa hỏi:

- Đây! Ông làm tôi nghi quá, sao dạo này ông bất thường với tôi thế hả?
- Thì tôi với bà là bạn bè mà, chẳng lẽ những lúc như thế này lại không quan tâm được tới nhau.
- Những lúc như thế này là sao? Tôi hay ông có trắc trở gì trong cuộc sống à? Ông nói thật đi, hay là ông thích tôi rồi?
- Ồ, ...bà cứ vui tính
- Mà ông thích con gái mặc váy điệu lắm đúng không?

Kun giật mình.

- À, ừ, bà mặc váy xinh lắm!

- Thật không? Tôi biết ngay mà, tôi biết ông thích con gái mặc váy mà. Tôi không bị bệnh gì như chúng nó đùa đâu. Tôi thay đổi tất cả là... vì ông đấy, Kun ạ.

Thằng nhóc thờ phào, mở to mắt ngạc nhiên. Hình như hôm nay là ngày lạ nhất đời nó.

2. DUYÊN LỆCH

Truyện ngắn

Vất vả leo lên tận tầng Tám của chung cư vì thang máy mất điện, tôi cảm thấy đôi chân mình dài thườn ra, hai mắt chao đảo. Hôm nay tôi tan lớp sớm hơn mọi bạn. Dự định sẽ nấu vài món ngon trước khi bố tôi trở về sau giờ làm việc. Đồng hồ điểm Bốn giờ kém Mười phút... Cánh cửa không đóng, tôi ngạc nhiên vì bố tôi còn về sớm hơn cả tôi. Chờ đợi một điều bất ngờ? Không. Bố tôi đã không thường xuyên về nhà sớm sau hơn mười năm mẹ tôi bỏ đi.

-Anh... Nhất anh đấy. Anh làm em muốn phát điên. Ôi anh! Em yêu anh. Tôi nghe thấy tiếng của một người đàn bà nào đó. Trước mắt tôi là cánh cửa không khóa, chỉ chực đẩy nhẹ thôi cũng đủ để vén tung tất cả. Lí trí tôi bảo quay ngược lại phía cầu thang rồi chạy miết vào một con ngõ tăm tối nào đó. Nhưng trái tim tôi bảo phải đi về phía trước mặt. Nắm chặt hai bàn tay lại, hít một hơi thật sâu tôi mới dám đẩy nhẹ cánh cửa.

Bố tôi đang vằn vữa trên thảm giường cùng con mê xác thịt. Tôi đứng đờ ra như một cái xác không hồn. Ngạc nhiên ư? Không. Cảnh tượng này thi thoảng vẫn diễn ra từ hơn mười năm nay. Chỉ có điều cách cư xử của bố tôi hôm nay có điều gì đó không bình thường. Tôi không thấy vẻ cay nghiệt trong những động thái thể hiện của ông. Thông thường thì bố tôi chỉ chực vồ lấy đối phương rồi thực hiện vai trò của một con đực rất hung hãn. Ông cho người kia cái gì tinh túy của mình thì người kia sẽ phải chịu đau đớn đến tê buốt. Người đàn bà để mê trong những âm thanh khe khẽ của sự thỏa mãn rít ra từ kẽ răng. Cô ta ưỡn bật cả người như cá mắc cạn. Cái ý nghĩ rằng sẽ nấu những món ngon tan biến. Tôi lao vào phòng tắm- Đây là việc tôi thường làm mỗi lúc cảm thấy cô đơn và trống rỗng. Kéo vòi nước xuống và xả thật mạnh, tôi cố gột đi những hình ảnh, những âm thanh... Nước làm sống lưng tê buốt mà ruột gan thì vẫn nóng ran lên.

Sau những cuộc điện thoại ngắn ngủi, những tin nhắn mời gọi, bố tôi không từ chối việc đi ra khỏi nhà vào bất kì giờ nào: Nửa đêm, rạng sáng hay giữa trưa... Điều đặc biệt là những cuộc điện thoại ấy đều của những nữ đồng nghiệp hoặc một khán giả nữ nào đó mê tranh của ông. Bố tôi là một họa sĩ danh tiếng. Người ta bảo hạnh phúc nhất của người nghệ sĩ là được công chúng đón nhận và yêu mến. Bố tôi có được hạnh phúc ấy trong suốt tuổi nghề của mình. Duy chỉ có một điều ông không hề có được trong suốt cuộc đời, đó là hạnh phúc gia đình. Mẹ tôi cũng vì mê tranh mà yêu ông rồi nên vợ chồng. Nhưng khi kết quả của tình yêu ấy được tròn Mười năm thì bà bỏ đi cùng với một ông chủ dự án người nước ngoài. Năm ấy tôi vừa lên lớp Bốn. Bố tôi không kết hôn cùng ai nữa, nuôi nấng tôi cho đến bây giờ.

Điều đầu tiên bố tôi làm sau khi biết tin mẹ tôi phản bội đó là đập tan chiếc ảnh cưới. Sau nguôi ngoai đi chút ít, nhìn cảnh tôi lớn lên không có mẹ ông lại treo tám ảnh lên đầu giường. Có điều, chiếc ảnh cưới đã bị thay đổi một điểm. Đây là khuôn mặt mẹ tôi. Ông đã vẽ một khuôn mặt đàn bà xấu xí với

những vết lồi lõm không cân xứng và dán vào đó. Nghệ sĩ thường đa tình. Đàn ông nuôi con một mình càng khó qua được ranh giới về xác thịt. Tôi chấp nhận điều đó như một sự thật hiển nhiên dù tôi còn quá trẻ. Có lần trong cơn say rượu túy lúy, ông đã hất thẳng cốc nước vào mặt tôi rồi chỉ trỏ: “Cút đi! Lũ khốn nạn. Thật đê tiện. Đàn bà!” rồi ông khóc nức nở. Lúc ấy nhìn bố tôi thật dữ tợn nhưng cũng thật đáng thương. Rồi có khi đứng trước tấm ảnh cưới, tay cầm cây cọ vẽ, ông đưa cọ màu lên khuôn mặt xấu xí kia. Nhưng cánh tay lại chần chừ rút xuống. Ông gục đầu xuống gối và bẻ gãy cây cọ vẽ. Những mảng màu đỏ nát trộn vào nhau. Loang lổ.

- Đây là Thảo, con gái anh. Hai người làm quen đi. Bố tôi chỉ vào tôi khi giới thiệu với một người con gái lạ mặt. Tôi gật đầu chào. Băn khoăn vì không biết nên xưng hô thế nào.

- Còn đây là Hạ Mi, là người mẫu ảnh cho bộ sưu tập mới của bố. Tạm thời cô ấy sẽ ở nhà mình.

Thật là một điều hiếm có trong suốt ngàn ấy năm mẹ tôi ra đi. Những người đàn bà đến với bố tôi đều chỉ qua một đêm và không một lần quay lại. Có thể họ nhận ra hận thù ngay trong chính ái ân. Bố tôi đã ghê sợ đàn bà đến mức căm thù và luôn nuôi ý nghĩ rằng đàn bà là giống phụ tình. Hôm nay bỗng dưng dắt về nhà một cô gái trẻ bằng tuổi tôi, để cô ấy ở lại hẳn phải có một dự định gì đấy, không đơn thuần là mượn người mẫu vẽ tranh. Và tất nhiên là phải qua đêm với cô ta rồi thì mới dắt về. Mà cô ta theo về thì có nghĩa là bố tôi đã không hung dữ trong cuộc giao hoan trước đó. Rất nhiều ý nghĩ nảy sinh trong tôi. Cảm giác có thêm một người lạ mặt ở ngay trong chính nhà mình thật khó quen. Nhưng đó là quyết định của bố tôi. Tôi không thể làm thay đổi. Cô ta không ngủ chung giường với tôi mà xách gối ra phòng khách ngủ. Tôi không bận tâm, vì tôi quen ngủ một mình.

- Sao thế cưng? Đừng nhìn tôi theo kiểu xoi mói thế. Tôi chỉ ở tạm nhà cô một thời gian thôi. Cô ta nói chuyện rất tự nhiên và thẳng thắn theo kiểu dân đầu đường xó chợ. Tôi chỉ thấy ghét và không buồn nói chuyện. – Ôi, cô có một người cha thật hào hiệp và tuyệt vời. Giá mà ông ta còn trẻ thì... Cô ta cười ha hả đầy tự mãn. Nếu bố tôi còn trẻ thì sao chứ? Nghĩ thế rồi tôi quay vào phòng, đóng sập cửa lại.

Hạ Mi ra đường với chiếc váy đỏ mỏng tanh, ngắn quá gối. Chiếc váy cũn cỡn đến mức chỉ chực có cơn gió bay đến là tung lên mời gọi. Mùi nước hoa rẻ tiền sực nức. Màu son môi đỏ hồng theo kiểu xì tin, màu mắt nâu đen ướt át đang thịnh hành trong “dân chơi” phổ thông. Không hiểu được là bố tôi thích về gì ở cô ta. Nghe nói Hạ Mi đi phỏng vấn ở một xưởng phim. Hy vọng cô ta sẽ tìm được một công việc tử tế. Tôi không muốn cô ta biết tôi ghét cô ta cỡ nào nếu cứ chạm mặt thường xuyên. Tôi bắt đầu dọn dẹp lại nhà cửa, ngày Chủ nhật qua đi với tôi chỉ có thế. Hạ Mi trở về cùng với bố tôi trong một gương mặt rạng rỡ, tay cô ta khoác trong tay bố tôi như một chú cừ non e ấp bên một con bò già. Nghe nói bố tôi đã nâng đỡ Hạ Mi rất nhiều trong lần phỏng vấn lần này. Cô ta đánh chọt vào má bố tôi mấy cái. Tôi ngượng tím mặt.

- Anh, ngày mai anh đưa em đi mua sắm nhé. Người ta sắp làm diễn viên rồi, phải sửa sang tí chứ?- Bố tôi mắt hóng ra cửa sổ, tay cầm điều thuốc riết liên mấy hơi liên tục. Anh!- Cô ta gọi giật một tiếng nữa. Bố tôi quay lại nghiêm nghị gật đầu. Hình như cô ta không hiểu là bố tôi không quen nịnh nọt và bỡn cợt. Dĩ nhiên là bố tôi sẽ không tiếc gì tiền để mua cho Hạ Mi vài bộ váy áo hợp mốt.

Có Hạ Mi ở trong nhà, tôi trở thành người thừa. Mỗi lần hoàn thành xong một bức tranh, bố say mê bình luận với Hạ Mi. Tôi vốn khô khan nên không tham gia vào những cuộc bình luận kiểu như thế. Bố tôi dễ tính hơn. Thỉnh thoảng ông còn cười đùa vui vẻ. Hóa ra bố tôi vẫn thay đổi được suy nghĩ sau hơn mười năm sống gai góc với đàn bà. Tôi muốn nhường lại không gian này cho riêng hai người, vì tôi không phải là Hạ Mi. Tôi quyết định ra ngoài ở riêng và tìm cho mình một công việc để làm. Bố tôi hoàn toàn nhất trí. Ông tin tưởng vào khả năng tự lập của tôi. Người vui mừng nhất khi tôi ra ở riêng là Hạ Mi. Bữa cơm sau cùng tiễn tôi ra ở riêng cô ta đon đả vui cười, không cong cớn như lần đầu gặp gỡ. Tôi cũng cởi mở với Hạ Mi hơn. Sự cởi mở của tôi là lòng tin và sự gửi gắm. “Chị chăm sóc bố tôi tốt nhé. Tôi sẽ về thăm nhà thường xuyên đấy.” Hạ Mi cười tự tin để đáp lại với tôi như thách thức: “Chuyện! Bố cô thì chỉ có tôi mới chăm được thôi. Ông ấy thích gì, chỉ có con này mới biết được”. Nói rồi cô ta tỏ vẻ nhiệt tình xách hành lí hộ tôi.

Tôi đứng phía dưới nhìn tòa chung cư cao ngất ngưỡng mưa nắng không thể làm dột nát, nhớ những lần chạy vội lên xuống ngoài cầu thang. Bỏ lại sau lưng tất cả những gì thuộc về quá khứ để sống là chính mình. Tôi tìm được một phòng trọ gần trường học. Phải nghĩ đến những ngày sắp tới, tôi hăm hở vạch lên biết bao kế hoạch. Việc đầu tiên là phải kiếm một công việc để trang trải cho cuộc sống. Tôi được trung tâm tư vấn việc làm giới thiệu cho một công việc khá đặc biệt: giúp việc cho hộ gia đình nhỏ, người ta vẫn gọi là Ôsin. Chủ nhân của tôi là một cặp vợ chồng già bảy mươi. Con cái của họ đều đang sinh sống tại Sài Gòn. Nhiệm vụ của tôi là đến đây sau mỗi giờ học buổi chiều để dọn dẹp nhà cửa và nấu cơm chiều. Công việc cũng khá nhẹ nhàng, hơn cả sự mong đợi của tôi. Với một khoản tiền lương đủ để tôi hợp lí hóa cuộc sống ở trọ vốn chật vật.

Bà chủ của tôi đã ngoài sáu mươi. Khuôn mặt bà rất nhân từ. Có một điểm trên khuôn mặt bà làm tôi nhớ đến mẹ tôi ấy là đôi mắt. Đôi mắt của bà rất trong trẻo và đầy tin cậy. Mẹ tôi cũng khiến bao người mê mẩn vì đôi mắt ấy.

- Sắp tới ta phải vào Sài Gòn thăm mấy đứa cháu nội. Cháu để ý chăm sóc ông tốt hơn. Ta sẽ thưởng.

- Bà yên tâm ạ. Cháu sẽ đến đây thường xuyên, sau giờ học và cả lúc rảnh rỗi nữa.

Bà chủ gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Bà dắt tôi đi khắp nhà, chỉ cho tôi mọi góc ngách thường ngày phải dọn, lại còn cẩn thận soạn sẵn một thực đơn cho chế độ ăn uống của chồng. Tôi thấy hụt hẫng. Giá mà mẹ tôi cũng luôn sẵn sóc bố tôi và dặn dò kĩ lưỡng khi đi đâu đó thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

- O! Cái con bé này, sao đứng đờ ra đây? Có nghe ta dặn không? Bà quay lại nhìn tôi với nụ cười triu mến. Cứ xem đây là nhà của con, đừng ngại gì cả. Tháng sau ta về, bà cháu mình lại nói chuyện nhiều hơn nhé.

Bà chủ được một chiếc tắc xi đón ra sân bay. Bà hứa sẽ gọi điện ngay cho tôi khi bà vào đến Sài Gòn.

Sống một mình trong một phòng trọ với diện tích chưa đầy mười lăm mét vuông, khá chật chội nhưng yên tĩnh và tự do. Tôi quyết định gửi trả bố tôi chiếc xe máy để đi lại bằng xe buýt. Mỗi tháng dán tem vé tháng với giá ưu đãi chỉ áp dụng cho sinh viên, rất hiệu quả và tiết kiệm. Trên xe buýt tôi có thể gặp nhiều người, nghe nhiều chuyện mà trước đây tôi chưa bao giờ được nghe. Thật thú vị.

Ông chủ luôn tỏ vẻ nghiêm nghị trước mặt tôi, còn khi nói chuyện qua điện thoại với bạn bè thì ông lại rất cởi mở. Bà chủ bảo ông là một nhà nghiên cứu trong một lĩnh vực nào đấy của nghệ thuật nên hơi khác người. Với tôi, thái độ cư xử của ông không hề ảnh hưởng gì đến công việc cả. Tôi làm theo sự chỉ dẫn sẵn của bà chủ. Thế là hoàn thành nhiệm vụ. Thi thoảng ông có ra khỏi nhà thăm thú mấy ông bạn già. Những lúc đó tôi mặc sức làm bá chủ trong căn biệt thự sang trọng.

Một buổi chiều, khi tôi đang chen lấn trên xe buýt giờ tan tầm thì nghe được một tin đặc biệt trên Radio. Bộ phim truyền hình của đạo diễn nổi tiếng Sơn Long sắp công chiếu. Đặc biệt là bởi nhân vật chính trong phim có tên là Hạ Mi. Liệu có phải cô Hạ Mi yêu quý của bố tôi không? Khó tin được một cô gái vừa mới chân ướt chân ráo lên Hà Thành đã được đóng vai chính trong một bộ phim của đạo diễn có tiếng. Cũng có thể cô ta có năng khiếu làm diễn viên. Nhưng tôi tin phần nhiều vào mối quan hệ thân thiết giữa bố tôi với đạo diễn Sơn Long. Hai người đã từng nhiều năm tham gia trong Hiệp hội văn nghệ sĩ. Tôi may mắn được gặp chú Sơn Long đôi lần. Chú ấy yêu tranh bố tôi, quý bố tôi nên tôi cũng được thơm lây vài phần. Lắm lúc tôi cũng ước một ngày nào đó được đóng một vai phụ chạy lăng xăng trong phim chú ấy thôi cũng được. Giờ Hạ Mi vào hẳn vai chính. Biết đâu mai sau Hạ Mi cũng sẽ nổi như cồn, rồi một ngày đẹp trời trở thành mẹ kế của tôi? Tôi sống trong một thế giới toàn người nổi tiếng. Dám cá cược là bất cứ ai ở cái xứ này cũng đều phải ghen tị.

- Mẹ kiếp! Con dở này, lần đầu đi xe buýt à? Xuống xe mà không thềm bấm đèn báo. Tao cho mày đi tới bến bây giờ. - Giọng ông phụ xe quát inh ỏi. Không hiểu sao giữa ngàn người chen nhau không nhìn ra mặt ai mà ông ta còn rướn cổ lên mà quát được. Tôi mặc kệ. Tôi đang mải mê với những suy nghĩ về thế giới của những người nổi tiếng. Thêm cái khoản bần khoản không biết mẹ kế tương lai lên hình có nét không? Nhất định phải xem bằng được bộ phim đầu tiên của Hạ Mi.

Ông chủ tôi báo lại là sẽ vắng nhà một tuần, lấy lí do là đi Đồ Sơn cùng mấy ông bạn già, làm cố vấn cho một dự án nghệ thuật nào đấy. Tất cả thông tin này được ghi lại trên giấy nhớ, dán ngay cửa ra vào để tôi xem khi bước vào. Tôi vẫn làm việc của mình như mọi bận. Đây chính là cơ hội tốt để tôi xem trọn bộ ba tập phim của Hạ Mi đóng. Không nơi nào xem phim sướng như ở trong căn biệt thự này. Một ti vi màn hình Plasma to và rộng, có thể mở các cửa sổ

hoặc bất điều hòa nếu muốn. Bộ phim bắt đầu trong sự hăm hở chờ đợi của tôi. Đầu đề phim khá hấp dẫn “Dâng trọn tuổi yêu”. Nhân vật chính bao giờ cũng được giới thiệu trước. Hạ Mi trên màn ảnh thật khác với Hạ Mi thường ngày mà tôi đã gặp. Không còn sự thô vế quê mùa theo kiểu tác kè hoa, cô ta xuất hiện như đại diện của một hãng thời trang đẳng cấp nào đó. Tôi dám cá cược rằng sự đầu tư này chỉ có ở con người phóng khoáng như bố tôi. Bởi thế nên rất hợp lí khi đạo diễn Sơn Long cho cô ta vào vai một tiểu thư nhà giàu, là sinh viên thanh nhạc. Quả là bố tôi rất có mắt khi chọn người tình. Cũng dễ hiểu thôi, bằng ấy thời gian sống giữa thế giới của những người đàn bà ở mọi trạng thái thì sao không tinh nhạy được? Hạnh phúc có, đau khổ có, căm hận có... Dường như mỗi cuộc gặp gỡ, mỗi cuộc giao hoan nhanh chóng không khiến ông quên đi hình ảnh người đàn bà sau gương mặt vẽ xấu xí. Mẹ tôi không còn bận tâm đến cuộc sống của bố con tôi. Bà chạy trốn hôn nhân như một tên thợ săn hèn nhát chạy trốn con mồi hung. Tôi gọi cho bố ngay sau khi bộ phim kết thúc. Tổng đài báo: “Máy bận!”. Gọi đến lần thứ hai, mười phút sau, vẫn “máy bận”. Lại những cuộc điện thoại mời mọc của người mộ tranh? Ba mươi phút sau gọi tiếp, tổng đài đáp lại câu trả lời thay thế: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Một âm thanh bé tí kêu tí tít ba lần sau câu đáp ấy. Máy tự trở về trạng thái ban đầu. Tôi chỉ định gọi để hỏi thăm xem ông đang sống thế nào, thứ nữa gửi lời chúc mừng Hạ Mi vì trái ngọt đầu mùa. Chỉ có ông trời mới hiểu thiện tình của tôi.

Hạ Mi trở thành đề tài nóng bỏng sau bộ phim của đạo diễn nổi tiếng Sơn Long. Cô ta được mời làm đại diện quảng cáo cho một số hãng nước ngọt và thực phẩm chức năng. Hiền nhiên trở thành người của công chúng rồi thì hình ảnh và phong cách cũng đổi khác. Nghe đâu cô ta còn có cả dự định chen chân vào sân khấu âm nhạc. Máy điện thoại của bố tôi luôn trong tình trạng tắt. Hẳn là ông đang hạnh phúc với thế giới của hai người. Nghĩ vậy tôi cũng không còn có ý định gọi làm phiền ông.

Ông chủ tôi trở về nhà sau hơn một tuần đi Đồ Sơn và đi đâu đó nữa. Hẳn là khí trời mát mẻ miền biển đã làm dịu đi tính cách của ông khi đối xử với tôi. Ông ấy mang về cho tôi những con vật ngộ nghĩnh làm từ vỏ sò. “Này, ta mua cho cháu đây. Ta thấy những cô gái tuổi cháu thường thích cái này”. Thì ra ông ấy am hiểu cả sở thích của cả một Ôsin giúp việc. Tôi lưỡng lự đưa tay đón lấy tặng vật từ biển. Lòng vẫn không thôi bất ngờ vì thái độ của ông chủ. “Từ nay cháu chỉ việc đến đây sau giờ học và dọn dẹp nhà cửa xong thì về. Ta sẽ không ăn tối ở nhà đâu.” Tôi gật đầu do dự. “Nhưng còn bà chủ thì sao ạ?” Ông chủ không bận tâm đến câu hỏi của tôi và đi thẳng vào phòng ngủ. Tôi dọn dẹp nhà cửa và đi ra bến xe buýt.

Trời đã chấp choạng tối. Tôi đứng trong nhà chờ xe buýt cùng với rất đông người đang sốt ruột đợi xe. Ở ngoài kia có một đám sinh viên đang bình luận về một cuốn tạp chí. Tôi hơi tò mò. “Gớm, con nhãi này! Mới lên có bộ phim đã tinh vi, cứ như ta đây là anh chị trong làng điện ảnh vậy”. Người ta kháo nhau những câu bình luận kiểu như thế rồi vút bệt tờ tạp chí xuống ghế chờ. Tôi lật ra xem. Bài báo viết về Hạ Mi, phóng viên giật tít rất “nóng”: “Tôi

đến với nghệ thuật bằng đam mê, tôi có thể hi sinh cả hạnh phúc của mình vì nghệ thuật”. Tôi đọc trọn cả bài báo. Hạ Mi phát biểu rất tự tin về bản thân mình. Thái độ trước công chúng của cô ta vẫn như đã từng thể hiện trước mặt tôi vậy.

Tôi không phải chuẩn bị cơm tối cho ông chủ nữa nên công việc càng nhàn nhã hơn. Hầu như tôi không còn được thấy mặt ông chủ. Ông ấy đi lúc tôi chưa đến và về lúc tôi không còn ở đó. Thi thoảng bà chủ có gọi điện về hỏi han tôi. Bà luôn nhắc nhở tôi là phải lo cơm nước cho ông chủ đấy.

Đang vào mùa thi cử, dù ở ngoài điều kiện sống không tốt như ở nhà thì tôi vẫn muốn giữ thành tích học tập mấy năm liền. Tôi qua lại chỗ làm vì lỡ quên tập tài liệu ôn thi lúc chiều mang theo. Phải mất một quãng đường khá dài trên xe buýt giờ phớt tan tâm thì tôi mới đến nhà của chủ nhân. Nhà đã sáng đèn, chắc chắn ông chủ đã về. Tôi sẽ báo với ông là tuần sau bà chủ sẽ về để ông mừng. Sau đó thì lấy tập tài liệu. Ông chủ không về nhà một mình, hình như nhà đang có khách. Đôi giày cao gót của màu đỏ xinh xắn của ai đó nằm ngả nghiêng bên cạnh đôi giày hiệu đen bóng của ông chủ. Từ lúc làm việc ở nhà này, chưa bao giờ tôi thấy khách của ông bà. Vì căn biệt thự này khá cô lập. Hầu hết những cuộc gặp gỡ bạn bè của ông bà đều diễn ra ở ngoài. Tôi thập thò vào cửa. Khách không ngồi ở phòng khách. Có thể đây là một vị khách đặc biệt. Tiếng ai đó ồm ồm trong phòng ngủ. Tôi không biết mình có quyền lại gần đó không? Nhưng ít ra tôi phải biết chuyện gì đang diễn ra trong căn nhà mà bà chủ đã dặn tôi phải trông nom chu đáo.

Tôi lấy lại tư thế bình tĩnh nhất để tiến lại phòng ngủ. Cứ như một tên trộm đang bắt đầu tác vụ. Tôi ngó người ra trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Ông chủ già của tôi đang vật vã sung sướng trên giường cùng một bóng hồng mỏng manh. “Anh! Em ghét anh thế! ”. Đó là lời của cô gái nằm quay lưng lại phía tôi đang đứng. Ông chủ ho mấy tiếng khục khặc trong cổ họng rồi nằm bật xuống giường như một cái xác chết. Cô gái nhanh nhẩu chạy vào nhà tắm với bộ đồ bần thiêu sau cuộc ân ái với con dê già. Tôi chết trân. Cô gái kia thì quá trẻ. Có khi còn bằng tuổi cháu nội ông. Tôi chạy vội vào nhà bếp, lấy tập tài liệu rồi đi ra cửa, trong lòng không thôi những suy nghĩ chằng chịt vào nhau. Đột nhiên tôi nghĩ đến bố tôi. Tôi ngồi bệt xuống bậc thềm tam cấp. Trời đã tối hẳn. Có tiếng bước chân vội vàng đang tiến ra cửa. “A lô, anh à! Em đang tắc đường. Em sắp về với anh rồi đây. Đợi em nhé cưng!” Một giọng nói quen, tôi quay mặt lại. Đó chính là Hạ Mi. Cô xỏ đôi guốc màu đỏ vào và đi thẳng ra chiếc tắc xi đang đợi sẵn. Cô ta không hề để ý đến tôi đang ngồi sau bậc thềm. Có khi người vừa nói chuyện điện thoại cùng cô ta chính là bố tôi, hoặc có thể ai đó như ông chủ tôi. Tôi bấm máy gọi cho bố. Vừa hiển thị số điện thoại thì tổng đài báo “Máy bận”. Gập máy lại, tôi đi ra phía bên xe buýt.

Bà chủ sắp về, bà gọi điện báo là đã chuẩn bị món quà bất ngờ cho ông chủ và phần thưởng cho tôi. Mấy ngày trước khi bà chủ về, ông vẫn rời khỏi nhà khi tôi chưa đến và về nhà khi tôi đã về xóm trọ. Thi thoảng trong túi đựng rác mà tôi mang đi đổ, có cả đồ dùng hàng ngày của phụ nữ. Tôi mặc kệ cho qua chuyện. Nếu bà chủ về, tôi sẽ xin sang làm việc khác.

Bà chủ được đón về bằng một chiếc xe sang trọng. Nghe đâu là xe của bạn ông chủ. Ông chủ niềm nở đón vợ, tỏ vẻ nhớ nhung. Hai người quần quýt sau khi xa nhau mới có một tháng. Trong đầu tôi gòn gợn nghĩ về chuyện đã thấy mấy hôm trước đó. Không biết giờ này bố tôi đã hoàn thành bộ sưu tập tranh thiếu nữ chưa? Sắp tới Hạ Mi sẽ ra Album nhạc đầu tiên. Đó là dự án phát triển tài năng do ông chủ làm cố vấn. Cô ấy đã trở thành “sao” trong thoáng chốc.

Tháng lương đầu tiên của tôi đủ để chi trả cho mọi thứ phí khi sống ở ngoài. Tôi đang tìm một công việc mới.. Gọi điện cho bố để mong gặp bố trong một bữa cơm chỉ có hai bố con. “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bị tạm khóa”- Câu trả lời trống trơn lạc vào khoảng âm thanh phố phường nhộn nhịp. Trên Radio của xe buýt chiều nay vang lên giọng ca lạ.

Hà Nội, tháng Sáu 2010

3. ỚT ĐỎ

Truyện ngắn

Tiếng chiếc ô tô phanh gấp giữa đường làm tất cả mọi người giật mình quay lại nhìn. Không hề có tín hiệu đèn cho người đi bộ nhưng một cô gái nhỏ nhắn trong chiếc váy liền thân cổ Đức màu đỏ dài che kín gối với những họa tiết giống hình thù của thuật thôi miên, đi trên một đôi giày đỏ cao gót, chỉ duy nhất chiếc mũ là màu xanh lá cây cứ đứng đung đi giữa lòng đường. Từ xa trông cô nàng thật giống một quả ớt di động. May mắn làm sao, chiếc xe phanh kịp tránh được cô gái đang trong tình trạng bất động giữa đường. Hình như cô gái quá sợ hãi đến nỗi không nói nổi nửa lời hay một cử động nhỏ nữa. Nhưng lạ không kìa, khuôn mặt cô gái bình thản đến lạ lùng, nhìn chăm chú vào người đang ngồi sau tay lái chiếc Mec màu đen bóng loáng. Rồi cứ thản nhiên như vậy, cô gái tới ngó vào cửa kính xe, nhìn chàng trai có lẽ này giờ vẫn chưa hoàn hồn với cái nhìn đăm đúi làm chàng trai thêm một lần giật mình. “Quái nhỉ? Không lẽ cô gái này tới bắt đèn? chiếc xe đã chạm vào người cô ta đâu? Lại còn gõ cửa xe làm gì?”. Cô gái chui vào chiếc xe tự nhiên tới mức đám đông lập tức giải tán vì cứ ngỡ hai người đã quen nhau từ trước. Chàng trai không còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa, cho xe chạy cùng một cô gái kì quặc ngồi bên cạnh với hàng đồng những dấu hỏi lộn xộn trong đầu. Chàng trai len lén nhìn quả ớt ngồi bên cạnh. Cô ta xinh thật nhưng làn da thì trắng quá, kiểu trắng bênh bệch làm người nhìn có cảm giác hơi ghê ghê vì nó có cái gì đó... hơi ma thuật thì phải. Đôi mắt đen lăm, đen như không hề có lòng trắng vậy. Bất chợt cô gái quay lại nhìn làm chàng trai thấy lạnh lạnh sống lưng. Không biết có khi nào ngồi cạnh mình là một con ma không nhỉ? Chàng trai rùng mình tưởng tượng những câu chuyện ma và những bộ phim kinh dị chàng vẫn thường xem cùng người yêu mỗi dịp cuối tuần. Lắc đầu xua đi hình ảnh quái dị xuất hiện không đúng lúc, chàng trai hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh quay sang hỏi cô gái:

Cô...

Chàng trai khựng lại khi thấy cô gái ngả đầu vào sau ghế nhắm mắt ngủ ngon lành, không chắc là cô ta đã ngủ nhưng nhìn dáng điệu thì có lẽ đánh thức cô gái dậy là hành động không được lịch sự cho lắm vào lúc này, mặc dù cô lên xe chưa tới 10 phút. Lúc này chàng trai mới có thời gian quan sát kĩ cô gái, bộ đồ cô đang mặc nếu đặt vào một người khác có lẽ sẽ phản cảm lắm, nhưng nhìn

kĩ thì thấy nó thật hợp với chủ nhân. Nhìn cô ta cũng đâu có vẻ gì là một con ma, nếu là ma chắc sẽ không hiền lành như thế này, khó hiểu quá. Chàng trai đi hết từ thắc mắc này tới thắc mắc khác mà chưa một câu hỏi nào được trả lời. Chợt chàng trai lại giật mình thêm một lần nữa khi nhớ ra hôm nay là thứ bảy, và trong vòng một tiếng nữa, sau khi đi mua pizza vị cá hồi và một vài chiếc đĩa chàng sẽ có mặt ở nhà bạn gái nghỉ những ngày cuối tuần như thường lệ. Nhưng nếu đổ trước cửa nhà nàng và bước xuống với một quả ớt khác giới như thế này, thì có thể chàng sẽ đối mặt với khá nhiều rắc rối. Tốt nhất là chàng nên thông báo với nàng về việc sẽ đến muộn một chút vì lí do công việc, và giải quyết đồng phiến toái từ trên trời rơi xuống này. Lấy hết quyết tâm, chàng đạp mạnh vào chiếc phanh tới mức làm cả hai chúi về phía trước với hy vọng quả ớt kia sẽ tự dậy chứ không cần chàng thô lỗ lay dậy. Nhưng như theo quán tính, cô gái ngồi bên lập tức quay trở lại trạng thái dựa vào ghế xe như lúc đầu, và vẫn không hề mở mắt. Bất đầu rơi vào trạng thái bực bội, chàng trai cất tiếng nói lớn:

- Này cô gái!

Vẫn không hề nhúc nhích.

Chàng trai buộc phải dùng sức mạnh lay cô gái:

- Cô ơi! Dậy đi, dậy đi!

Cô gái từ từ mở mắt, chàng trai thót tim khi cô gái thức dậy, đôi mắt cô gần như không hề có lòng trắng, chỉ một màu đen đến ghê sợ. Cô gái im lặng, đáp trả bằng ánh nhìn dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra. Chàng trai lấy lại bình tĩnh:

- Tôi có được biết tại sao cô lại ở trên chiếc xe của tôi như vậy được không?

Chuẩn bị sẵn tinh thần cho một cái nhìn dửng dưng ném về phía mình, nhưng thật bất ngờ, cô gái lên tiếng:

- - Tôi đang gặp khá nhiều rắc rối, tôi không thể tự giải quyết được, tôi đang rất tuyệt vọng, anh có thể giúp tôi được không? Tôi sẽ rất biết ơn.

- Nhưng có chuyện gì mới được chứ? Tôi đang rất vội và không có nhiều thời gian.

- Tôi không thể nói ra bây giờ được, nhưng anh hãy tin tôi, tôi sẽ không làm hại anh đâu.

- Nhưng bây giờ tôi có việc rất quan trọng, tôi không thể giúp đỡ cô nếu như tôi không biết cụ thể đây là việc gì
- Hãy đưa tôi về nhà anh, tôi sẽ kể tất cả.

Chàng trai lẳng lặng quay tay lái xe về hướng căn hộ chung cư của mình như nhanh chóng muốn kết thúc câu chuyện phiền phức và lạ lùng khi mà bài nhạc chuông *big big word* nhẹ nhàng của cô bạn gái liên tục đổ. Gửi một tin nhắn báo bạn và máy sắp hết pin, chàng tắt nguồn chiếc Iphone 4G.

Chiếc xe từ từ đi vào bãi đỗ, xuống xe, quả ót đồ nhanh nhẹn bước vào trong sảnh và tới chiếc thang máy, ấn nút lên tầng 12. Chàng trai chưa kịp bối rối với câu bảo vệ vui tính quen mặt khi đi cùng người lạ đã phải há hốc mồm ngạc nhiên khi bước vào thang máy, vì nút đồ tầng 12 chính là nơi có căn hộ của chàng.

***

- Tôi biết anh khi tham gia chương trình đấu giá chứng khoán tuần trước. Có một việc mà tôi biết chắc là chỉ anh mới có thể giúp được tôi.
- Cô làm ơn nói nhanh để chúng ta có thể giải quyết mọi chuyện ngay lập tức. OK chứ? Bạn gái tôi đang chờ.
- Anh đóng giả bạn trai tôi trong buổi tiệc chiêu đãi trúng thầu của tập đoàn chứng khoán OTF tại khách sạn Hilton Opera tối nay. Chúng ta sẽ qua đêm ở đó và anh có 3000\$. Tất nhiên, tôi và anh chỉ cùng phòng, chứ không ngủ với nhau, anh đừng lo.

Bất ngờ vì lời đề nghị khiếm nhã, chàng trai cảm thấy tất cả các mạch máu dồn hết lên khuôn mặt đỏ gay vì tức giận. Không kiềm chế nổi sự giận dữ, chàng trai hét lên:

- Tôi không phải trai bao. Cô biến ra khỏi đây ngay.
- Anh nhất định phải giúp tôi, nếu không, cả tôi và anh đều chết.
- Tại sao?
- Tối nay anh sẽ biết.

* * *

Xối những tia nước mát lạnh nhằm xoa dịu những mớ suy nghĩ lộn xộn trong đầu, chàng trai vẫn không hề thấy khá hơn chút nào, mọi việc diễn ra nhanh chóng và kì lạ khiến chàng chỉ còn cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ đang điều khiển chính mình. Những ý nghĩ xuất hiện liên tục và rối rắm, về quả ót đồ

bất ngờ xuất hiện, 3000 \$, buổi tiệc, chứng khoán, cả cô bạn gái cùng chiếc pizza thường lệ...Khẽ hé cánh cửa phòng tắm, chàng trai lên nhìn cô gái đang nói chuyện điện thoại với một ai đó ở bên ngoài, có lẽ là về buổi tiệc tối nay, chàng trai nghĩ vậy và thầm hy vọng mình không phải là một con chuột thí nghiệm hoặc tương tự như vậy trong bất kì kế hoạch nào. Mình sẽ bình yên trở về nhà bạn gái vào sáng ngày mai mà không cần tới con số 3000 \$ kia. Những tia nước được xả mạnh.

Bữa tiệc được tổ chức trên tầng 5 của Hilton Opera, kiêu diễm trong trang phục của Louis Vuitton và chiếc túi cùng hãng, khuôn mặt được make up cầu kì khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái. Nhưng dường như đây chính là mục đích khi cô nàng cũng không tiếc tiền đưa chàng đi sắm một bộ đồ của Milano cho tương xứng. Nhìn hai người thật hoàn hảo.

Bữa tiệc không ồn ào mà sang trọng, mọi thứ khoác lên một vẻ hào nhoáng của tầng lớp thượng lưu, không để chàng kịp cầm trên tay cốc sampanh đắt tiền, cô gái kéo chàng tới thẳng trước mặt một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa bọc nhung nơi góc phòng:

- Ông có thể công bố chồng sắp cưới của tôi cho mọi người được rồi đây, và tôi muốn số tiền thừa kế được chuyển vào tài khoản ngay trong đêm nay.

Cái nhìn của người đàn ông như một lưỡi dao vuốt dọc sống lưng, chàng trai lúng túng quay đi tránh ánh nhìn sắc lẹm, nỗi sợ hãi mơ hồ ban chiều lại vụt dậy.

- Chồng sắp cưới của con đây à?
- Đừng gọi tôi là con, và lên nói với mọi người đi.
- Được thôi, nhưng ta cần biết chắc chắn đây có phải là chồng sắp cưới của con không? Làm sao ta biết được là con đang nói dối?
- Tôi đã thuê phòng trong khách sạn, đêm nay chúng tôi sẽ qua đêm ở đây.
- Cái đó chẳng nói lên điều gì cả, tất cả các gã trai bao đều có thể làm như vậy, nếu được trả tiền. Cậu có được trả tiền không, chàng trai?

Cái cảm giác xuất hiện ban chiều khi cô gái đề nghị quay lại, làm chàng trai thấy nóng bừng một nỗi tức giận. Không kiềm chế nổi chàng quát lên:

- Ông im đi, tôi không phải trai bao.
- Vậy anh là ai? Một chàng trai gặp con gái tôi cách đây vài tiếng đồng hồ trên một chiếc xe lạ hoắc, và là chồng sắp cưới của nó?

- Chúng tôi quen nhau từ buổi đầu giá chứng khoán, và không thể phủ nhận ông thắng một phần nhờ lời nhận xét vô tình của anh ấy khi anh ấy đứng cạnh tôi. Tôi nhắc lại, đây là chồng sắp cưới của tôi, và ông nên lên công bố với mọi người, đồng thời chuyển khoản ngay lập tức cho tôi. Tôi cần khoản tiền đó để tổ chức đám cưới.
- Được thôi! Nhưng chỉ cần ta biết điều gì, cả hai sẽ không được yên đâu. Căn hộ trên tầng 12 của anh cũng không đến nỗi tồi.

Chàng trai sững sờ.

* * *

Chàng trai nhận được 3000 \$ vào ngay trưa hôm sau, khi đủ tỉnh táo để mua một bó hoa và chiếc pizza cỡ lớn đến nhà bạn gái. Tiếng điện thoại có mã vùng từ một đất nước xa lạ.

- Tôi xuống máy bay rồi, cảm ơn anh rất nhiều vì đã không từ chối giúp đỡ tôi ngày hôm qua. Anh an tâm, người đàn ông đó sẽ không hại anh đâu. Bất cứ khi nào anh cần nghe lí do cho tất cả câu chuyện, hãy gọi cho tôi.

Chàng trai im lặng nghe tiếng cúp máy. Cô bạn gái vẫn không ngừng thắc mắc tại sao anh lại bỏ ra một số tiền lớn như vậy cho bộ cánh sang trọng này, có phải anh đi chọn quần áo cưới mà không muốn cô đi cùng?

* * *

Rất lâu sau đó, chàng trai vẫn hay bắt gặp những tình huống trên đường, nhưng không cô gái nào có bộ đầm đỏ và đôi mắt ma thuật kì lạ như cô gái anh từng gặp. Và anh cũng chưa bao giờ tò mò về câu chuyện từ trên trời rơi xuống đó như lời cô gái dặn, vì cô gái không biết trong đêm ở khách sạn đó, anh đã vô tình đọc được cuốn nhật kí của cô trong chiếc túi của hãng Louis Vuitton, về một ông bố dựng lạm dụng tình dục con gái riêng của vợ, từ chối chi trả khoản tiền thừa kế và nhân vật chàng trai làm trong lĩnh vực thị trường chứng khoán, có cái tên giống tên anh.

LẤY CHỒNG

Truyện ngắn

- Chúng ta sẽ thế nào nếu em có con?
- Còn thế nào nữa? Chúng ta sẽ cưới nhau và chúng ta sẽ cùng nuôi con, em yêu ạ. Hãy tin anh.
- Vâng, thì tin anh!

***

Giọng Kim lắng lại, không chút gì vui mừng, cũng chẳng đượm vẻ hoài nghi lo lắng. Vẻ dịu dàng đến cam chịu của Kim khiến Quân lờ mờ thất vọng. Anh đã ngoài ba mươi tuổi, công việc cũng khá ổn định, còn gì đáng mong chờ hơn là một người vợ ngoan hiền và một đứa con đầu lòng kháu khỉnh? Anh đã sẵn sàng cho vai trò của một người chồng, một người cha. Bấy lâu nay qua lại với Kim, anh luôn tỏ ra là một người đàn ông có trách nhiệm. Nhưng anh vẫn thường nghĩ, trách nhiệm sẽ cao hơn gấp bội nếu đời anh gắn vào một gia đình.

Kim quay người vào bức tường, cố giấu những giọt nước mắt đang chực trên khóe mi để vỡ òa thành tiếng. Lẽ ra, cô phải vui lắm khi nghe những lời nói đầy tự tin của Quân. Lẽ ra, cô phải dịu dàng và đằm thắm hơn nữa để Quân không bao giờ bỏ lại mình phía sau. Kim nghĩ đến câu chuyện về những bà mẹ nuôi con một mình, hay vài người bạn của Kim từng phải chạy theo van lơn người đàn ông của họ để được hỏi cưới. Kim thấy buồn ghê gớm. Hai người đã yêu nhau và qua lại với nhau hơn ba năm, Quân đã từng giúp đỡ cô rất nhiều trong những ngày đầu tiên cô xa nhà vào đại học.

Quân gượng gạo cười, vén mấy ngọn tóc lòa xòa sau gáy Kim rồi bắt đầu nói đến chuyện cưới hỏi. Một lời nói sao đủ để tin, chả trách Kim hồ hững.

- Em này, anh sẽ bảo với mẹ chuẩn bị để ra mắt em với họ hàng. Chúng ta sẽ chuẩn bị cho đám cưới.

Ôi! Đám cưới, nhắc là Kim lại nhớ đến lần cô đi dự đám cưới của đứa bạn học cùng thời phổ thông. Kim trang điểm thật kỹ, mặc chiếc váy hoa bó sát người và mang đôi giày cao gót vừa cao, vừa chật mướt của đứa bạn phòng bên cạnh. Rồi cô ngượng nghịu đợi người ta xếp chỗ ngồi. Ấy mà không phải xếp. Hễ cứ được sáu người là ngồi thành một bàn. Ai nấy đều hăm hở mời mọc dù chưa chắc đã quen biết gì nhau. Kim nghĩ đến mùi ngậy ngậy của thức ăn toàn thịt trong cỗ cưới lại thấy tanh lợm ở cổ. Không kịp xin lỗi Quân, cô chạy thục mạng vào nhà vệ sinh vì không thể cưỡng lại cơn buồn nôn.

Đàn bà mang bầu thường ốm nghén bằng những cơn buồn nôn thất ruột khi ngủ thấy mùi thức ăn hay nghĩ đến những món ăn dậy mùi. Quay trở lại, khuôn mặt Kim nhợt nhạt, cắt không ra máu:

- Đấy, cái thai nó hành em. Anh tính thế nào thì tính cho sớm. Giờ thì anh về đi, đêm nay em muốn ở một mình.

Ánh mắt Kim nhìn Quân đầy khẩn thiết. Cô muốn Quân ra về, để cô một mình với những ý nghĩ ngổn ngang không đầu không cuối. Kim không thể nào diễn tả thứ cảm xúc lẫn lộn trong cô lúc này. Mắt cô loang loáng nước nhìn Quân khiến Quân nghĩ rằng cô đang thiết tha một sự quan tâm tuyệt đối.

- Không! Anh sẽ ở lại với em. Sáng mai, anh sẽ báo nghỉ làm để đưa em đi khám. Vì em, vì con của chúng ta, anh sẽ sống khác đi.

Vì em? Kim nghĩ: Tại sao anh không nói là vì anh muốn được ở bên cô như những người yêu nhau chứ? Bây giờ Kim là người cần anh, một thân một mình với cái thai trong bụng nơi đô thị xa lạ. Kim thấy chạnh lòng vì được ban tặng nửa ngày trong quỹ thời gian hiếm hoi của vị công chức đang phấn đấu cho sự nghiệp.

- Giờ tôi cũng chẳng biết tôi đang muốn gì, trong lòng tôi đang rạo rục những lo âu và khao khát một thứ gì đó, chưa hẳn đã là anh. Cái gì mới được chứ? Chắc phải khi ở một mình, không gặp gỡ anh hay bạn bè, người thân tôi mới nghiệm ra. Tôi muốn một khoảng thời gian cho riêng mình. Anh cho tôi, được chứ? Hãy để tôi yên. Cái thai đang lớn lên từng ngày. Tôi sẽ gọi anh lúc cần. Đừng nói vì tôi mà anh phải thức thâu đêm hay phải bỏ một buổi làm. Đừng cho tôi cái gì đó để rồi kể lể. Anh về đi.

Hình như Kim không kiểm soát được lời nói của mình. Ai lại dốc hết ruột gan của mình ra vào lúc này chứ? Cô buồn nôn, mệt lả, không còn cả hơi để mà đảm thắm, để mà dịu dàng.

Quân ngạc nhiên đến sững sờ. Những gì Kim nói động chạm đến tính tự ái của thằng đàn ông trong anh.

- Ai làm gì cô mà cô phải lên giọng bắt cần đòi như thế? Cô muốn một mình chứ gì? Ừ thì tùy cô!

Nói rồi, Quân khoác vội chiếc áo sơ mi, không cả cài cúc, xách cặp lao thẳng ra ngoài sân.

Kim nợ Quân một lời xin lỗi, nhưng không phải lúc này. Kim sẽ nói sau một vài ngày nữa.

Kim chống chọi với cơn buồn nôn đến thất ruột. Cô tự nghĩ: Mình đang lo lắng hay hy vọng là Quân sẽ đi luôn?

Biết đâu Quân sẽ đi luôn, không buồn quay lại căn phòng cũ kĩ ở con ngõ nghèo nàn này nữa. Rồi sẽ chẳng có chuyện Kim được ra mắt bố mẹ Quân. Mình đã mất người yêu, mất chồng sắp cưới rồi. Ừ thì thế. Và rồi con mình sẽ mất cha. Lúc lớn lên, nó sẽ hỏi về cha nó, mình sẽ bảo mẹ không cần cha.

Cha trả lại sự bình yên trong căn phòng của mẹ vào một đêm mẹ buồn nôn trong những ngày thai nghén. Không lẽ, Kim để cho con mình lớn lên không có cha? Không được! Kim sẽ xin lỗi Quân. Nhưng Kim sẽ nói thế nào chứ? Em xin anh, là cái thai nó hành em, em buồn nôn nên rối tinh trong lòng. Em yêu anh. Em không thể sống nếu thiếu anh.

Rồi mọi chuyện tiếp diễn trong những ý nghĩ mơ hồ của Kim. Sau lời xin lỗi, hẳn Quân sẽ cao giọng mà lạnh lùng rằng: Tưởng cô đuổi tôi đi thì không hòng mong tôi quay lại. Rồi Kim sẽ khóc lóc, sẽ van xin tội nghiệp để Quân rủ lòng thương. Sau đó thì đám cưới của họ sẽ diễn ra theo dự kiến. Một đám cưới không cần đình đám ở nhà hàng Tình Nhân, một chiếc xe hoa có cài hoa những bông hoa trắng tinh. Ngày ấy, Quân sẽ đĩnh đạc trong bộ veston màu đen là thắt li, áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đỏ và bông hoa thắm xinh trên ngực áo. Còn Kim, cô sẽ duyên dáng trong bộ váy cưới voan màu trắng, khoét ngực sâu và có đính những viên đá lung linh như màu kẹo bảy sắc. Nghĩ đến chiếc váy cưới, Kim lại không mong cái bụng của mình sẽ to thêm ra. Chết! Đã thế thì càng phải cưới sớm. Chỉ cần vận vào mình chiếc áo cưới trắng tinh ấy, khoác tay bên Quân vào ngày đẹp trời là Kim sẽ không mang tiếng chữa hoang. Mà đâu có là chữa hoang thì cũng đã có nơi có chốn đàng hoàng.

Kim mơ màng. Cô nằm nói chuyện lan man một mình như thể đang nói với đứa con trong bụng mặc dù nó chưa rõ hình hài. Đứa con đang bé xíu long lanh như một giọt sương màu hồng, hay như một giọt nước mắt trong veo ngày đầu tiên Kim hiến dâng đời con gái cho Quân. Những ý nghĩ cứ rong ruổi trong Kim, rồi cô miên man trong giấc ngủ. Hương đang ngần ngại vì chưa biết sẽ nói với Quân như thế nào thì Quân lại đến.

- Em... - Hương bồi rồi.
- Em không cần nói gì hết. Anh hiểu mà. Thời gian gần đây, anh có đọc một vài cuốn sách tâm lý để tìm hiểu tâm lý phụ nữ lúc mang thai. Phụ nữ các em thật vất vả. Người ta nói tâm lý phụ nữ lúc mang thai thường có những diễn biến bất thường vì họ khủng hoảng trước khi trở thành một bà mẹ. Trách nhiệm của anh là phải quan tâm, chăm sóc và sẻ chia cùng em.

Quân nói, đôi mắt long lanh nhìn về phía Kim tỏ ra là một người hùng trước phận nữ nhi yếu ớt. Kim vừa cảm động, vừa thấy cô đơn cho nỗi lo sợ trong mình. Cô nhìn hộp sữa to đùng với túi hoa quả đủ các loại lại thấy ngượng ngùng với Quân. Giá mà anh mang đến cho cô một chai rượu và ít đồ nhắm khô, có khi cô lại thấy dễ chịu hơn. Không hiểu sao sữa và trái cây khiến cô buồn đến não nề.

Kim hẹn gặp một người bạn thân.

- Đến nước này thì chỉ còn nước cưới nhau nữa thôi. Yêu nhau hẳn ba năm, có bầu rồi làm đám cưới là chuyện bình thường. Còn đường nào khác hơn

đường đây nữa đâu mà mày còn làm trò bán khoán? Nó còn tử tế chán, có khối thằng thì mặc xác mày.

- Ủ, biết thế. Thế cưới rồi tính sao?
- Tính sao? Mình tính sao bằng trời tính? Trời thương thì cho ở vậy đến dăm bảy chục năm nữa? Nhưng ít ra, thì phải có đám cưới thì bố mẹ mày mới không phải mang tiếng vì có đứa con gái lớn chữa hoang.
- Thế mà nghĩ đến đám cưới tao lại thấy buồn buồn lạ.
- Ô, cái con này! Mày mừng quá nên mắt khôn cũng nên?
- Đâu mà! Mày cứ nói như mày khôn ngoan lắm ấy. Còn tao thì đang bán khoán vì cứ nghĩ nếu lấy chồng là mình mất đi cái gì đó quan trọng lắm.
- Cái gì là cái gì?
- Tao cũng không biết nữa. Nó mơ hồ đến nỗi tao không thể nắm bắt được, hoặc giả như nó vừa mới tuột khỏi tầm tay tao.
- Ôi giờ! Mẹ trẻ ạ, cái mà mày chưa kịp bắt lấy nó đã biến mất, đó là cái thời con gái. Tao thường nghĩ nó như không khí vậy. Hiếm có đứa con gái nào lớn lên lại ôm hoài bão làm điều gì đó thật lớn lao hay hiến dâng trọn vẹn cho một giấc mơ đủ đầy, đi đến cùng trời cuối đất. Hờn ghen nhau, đố kị nhau rút cuộc cũng chỉ để kiếm một tấm chồng. Tao nghĩ, đàn bà có thành công đến mấy mà không làm vợ, làm mẹ thì cũng là đồ bỏ đi mày ạ.
- Mày lấy được chồng tử tế, mày không là đồ bỏ đi. Nhưng bên trong, mày có hài lòng với cuộc hôn nhân đó không? Hôn nhân có mang lại cho mày đủ hết hạnh phúc một đời không?
- Hôn nhân có mang lại cho tao đủ hết hạnh phúc một đời không ư? – Cô bạn cười nhếch mép. Nghe cứ như phim tâm lý Hàn Quốc vậy nhỉ? Câu hỏi này tao hẹn mày đến lúc tao sống trọn đời này với chồng tao đã, dù tao biết, có khi mày chỉ hỏi băng quơ vậy thôi.
- Tao hỏi thật mà. Nhưng đợi đến lúc ấy tao sẽ quên mất hôm nay tao đã hỏi mày như thế. Có đôi khi, một câu nói tức thời lại chân thật hơn cả sự thật được cân nhắc hết một đời người.
- Làm thân con gái khổ chết mới thôi. Làm gái có chồng đôi khi còn khổ hơn. Thế nhưng, mày cứ đi hỏi thiên hạ mà xem, người ta bảo có chồng thì vẫn hơn.

***

Mẹ Quân giục thầy chọn ngày lành tháng sau, vợ chồng Quân vội vã chọn nhà hàng để đặt cỗ, Kim mãi mê với cái ý nghĩ chiếc váy cưới trông sẽ thật duyên dáng nếu cái bụng của cô không lùm lùm lên khiêu khích trí tò mò của bạn bè hai bên. Cô viết giấy xin nghỉ học tạm thời với lí do sức khỏe không tốt. Và lẽ dĩ nhiên là thời gian nghỉ ốm của Kim sẽ phù hợp cho việc đưa con sắp chào đời.

